

Comentariul poeziei Luceafarul scrisa de Mihai Eminescu- prima parte

Capodopera liricii eminesciene si culmea cea mai inalta a poeziei romanesti, poemul Luceafarul a aparut in Almanahul Societatii academice social-literare "Romania juna" din Viena, in aprilie 1883. Punctul de plecare al capodoperei eminesciene se afla in basmul popular. Fata in gradina de aur, cules de calatorul german Richard Kunisch - impreuna cu un alt basm: Frumoasa fara corp - cu ocazia unui voiaj in Orient si in Tarile Romane. Pe marginea manuscrisului uneia dintre variantele poemului, Eminescu nota "In descrierea unui voiaj in tarile romane, germanul K. povesteste legenda Luceafarului. Aceasta este povestea iar intelesul alegoric ce i-am dat este ca daca geniul nu cunoaste nici moarte si numele lui scapa de simpla uitare, pe de alta parte, insa pe pamant nu e capabil a fericii pe cineva, nici capabil de a fi fericit. El n-are moarte, dar n-are nici noroc. Mi s-a parut ca soarta Luceafarului din poveste seamana mult cu soarta geniului pe pamant si i-am dat acest inteles alegoric".

Eminescu a insemnat numele calatorului german numai cu initiala, fara sa-i divulge identitatea Cu toate acestea, inca din anul aparitiei poemului, lingvistul Mozes Gaster, prieten apropiat al poetului, stia despre cine era vorba, indicand complet sursa de inspiratie a Luceafarului, in volumul sau: "Literatura populara romana (1883).

Referinta lui Mozes Gaster a trecut ca si neobservata, de abia mult mai tarziu, N. Iorga si D. Caracostea facand lumina in aceasta problema. Pasionat culegator de folclor, Richard Kunisch a publicat cele doua basme populare din Muntenia, in jurnalul sau de calatorie: Bukarest und Stambul, Skizzen aus Ungaran. Rumunien und der Turkei (1861), pe care Eminescu l-a cunoscut in anii studentiei la Berlin.

Asa cum sunt publicate, cele doua basme romanesti, au un caracter, oarecum, hibrid, pierzandu-si din autenticitate, deoarece Richard Kunisch le-a prelucrat, intr-o forma usoara imprimandu-le o anumita tenta romantica sub influenta literaturii timpului si, in special, a dramelor lui Wagner, care erau, atunci, la moda. Desi cel de-al doilea basm, Frumoasa fara corp, contine o splendida alegorie despre aspiratia spre absolut si ar fi putut deveni un poem despre conditia poetului si a poeziei, Eminescu numai l-a versificat, sub titlul: Miron si frumoasa fara corp.